

Cloenda del projecte educatiu «Els valors des d'Aldees Infantils SOS» (Palau del Parlament, 16 de juny de 2006)

El moderador (Sr. Lluís Marquina, presentador del programa *InfoK*, de Televisió de Catalunya)

Molt bon dia a tots i a totes. Avui el Parlament de Catalunya, ja ho veieu, té un aspecte ben diferent del de cada dia. Avui, en comptes dels polítics que hi seuen habitualment, hi sou vosaltres, ocupant aquests escons, aquests seients on sou ara mateix. Ho feu en representació de 61.500 alumnes d'arreu de Catalunya. I ja sabeu que aquí al Parlament és on els polítics exposen les seves opinions i després intenten arribar a una conclusió tots plegats. Això mateix és el que farem avui nosaltres aquí, al Parlament de Catalunya.

El nostre tema, per això, serà el de l'esforç, un valor que heu tractat durant molt de temps a classe i sobre què heu reflexionat molt i molt, segons m'han explicat. L'esforç és present durant tot el dia, ja ho sabeu, des que ens llevem –que ens costa molt que ens arranquin del llit, ens costa molt esforç, perquè s'hi està molt bé, al llit– fins a la nit, quan hem de d'anar al llit, que és al revés: ens costa molt esforç anar a dormir, perquè estaríem molta estona mirant la televisió, escoltant música, llegint... De fet, no cal que us en parli jo, de l'esforç, perquè aquí els que sou especialistes en l'esforç sou vosaltres, i per això heu vingut avui aquí al Parlament a parlar-ne.

Ens explicareu què en penseu vosaltres, però abans, per començar aquesta cloenda del projecte educatiu «Els valors des d'Aldees Infantils SOS» d'enguany, tenim entre nosaltres el molt honorable senyor Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya; el senyor Francesc Xavier Martín i Burillo, president d'Aldees Infantils SOS, i també comptem amb la presència de la senyora Imma Folchi, secretària general del Parlament.

Comencem així, doncs, aquest acte amb les paraules del molt honorable senyor Ernest Benach, president del Parlament.

El president

Molt bon dia a totes i a tots. Jo ara seré molt breu; després ja farem el discurs més llarg. És només per donar-vos la benvinguda aquí al Parlament de Catalunya.

El Parlament acull des de fa ja uns quants anys, em sembla que vuit anys, aquest acte, i ho fa una vegada més, l'acte de cloenda del projecte educatiu «Els valors des d'Aldees Infantils SOS», que enguany, com ja s'ha dit, es dedica al valor de l'esforç. Per a nosaltres és molt important poder fer actes com aquests, compartir una estona amb tots vosaltres, saber i escoltar el que penseu, i, per tant, estem molt contents que es pugui celebrar.

Passo la paraula al senyor Francesc Xavier Martín, que és el president d'Aldees Infantils SOS.

El Sr. Francesc Xavier Martín (president d'Aldees Infantils SOS)

Molt bé, moltes gràcies. Haig de començar donant les gràcies al molt honorable president –el senyor Ernest Benach–, a la secretària general –la ja amiga Imma Folchi–, als tutors, als directors de les escoles i als professors, que han fet una tasca important, s'han esforçat perquè s'entenguin els valors de l'esforç.

I és important –ara en parlàvem, a part del testimoni, del suport que significa, que agrairé sempre– que puguem disposar d'un lloc tan emblemàtic com aquest, perquè això significa un suport de la classe política. Parlar de l'esforç des d'aquest hemicicle adquireix una especial rellevància, perquè la veritat és que aquesta és la casa de totes les cases, aquesta és la casa de tots i cada un de vosaltres, i aquí es fa molt d'esforç, els polítics fan molt d'esforç, perquè tots puguem viure d'una forma més raonable, en democràcia, en llibertat, perquè visquem millor i més feliços. I després perquè aquest és el Parlament de Catalunya, i Catalunya pot tenir molts trets característics, però és un país que és el que és, primer, perquè s'ha esforçat a ser el que és, perquè no ho ha tingut sempre fàcil: s'ha esforçat a tenir una cultura pròpia,

s'ha esforçat a tenir una llengua pròpia i s'ha esforçat a tenir un esperit propi. I fixeu-vos-hi: ja surt la paraula. És que parlem del que parlem, la paraula «esforç» o la sensació d'esforç hi ha de ser present. S'ha esforçat. I realment el que caracteritza Catalunya són els esforços de la seva gent. Això la caracteritza, l'explica i li assegura un esdevenidor en el temps.

Bé, jo també us vull saludar, us vull saludar a tots vosaltres, molt especialment a vosaltres, que sou els qui us ho heu «currat», els qui heu treballat amb esforç tot aquest curs. I jo us haig de saludar no ja solament en nom dels 61.000 nens catalans que aquí representeu, que són els que han participat en aquest treball, ni dels docents i escaig mil nens de la resta de l'Estat espanyol, sinó també, mireu, en nom de 3.800 nens a Catalunya i de pràcticament 200.000 dels 132 països des dels quals ens esforcem perquè aquests nois, que són quasi com vosaltres –després us parlaré d'aquesta diferència–, tinguin una vida més justa, més digna, amb més llibertat i amb més oportunitats. Us haig de saludar en nom de tots aquests nens.

I ara ja parlem de l'esforç, molt breument, perquè jo sóc aquí per escoltar i per aprendre. Però molt breument, perquè, a més, tinc la sensació que tot el que jo pugui dir sobre l'esforç ja us ho han dit, i molt millor, els vostres professors, i probablement m'ho podríeu dir o explicar vosaltres d'una forma molt més planera a mi. Però només us parlaré d'una sensació per desdramatitzar, perquè a vegades això de l'esforç té una lectura una miqueta feixuga. Dius: «Esforç», i pensem en treball i pensem en alguna cosa que ens costa fer, i després pensem en l'èxit com a producte d'aquest esforç, que és feixuc; en un treball tenim èxit o a vegades no tenim èxit.

Jo us dic una cosa: desterreu això de la vostra ment. L'esforç és una cosa que ens fa grans, que ens permet créixer per dintre i, a més, és una cosa que és absolutament necessària.

Us en posaré –i amb això ja començo a acabar– un exemple, un petit esforç del qual vosaltres gaudiu, i és que tots heu pres una petita cosa abans de sortir de casa, correcte? O tots mengueu, tots sopeu i tots bereneu, segur. Feu cara, a més, de fer-ho molt bé. Doncs això significa que la vostra mare ha fet l'esforç de preparar-vos això,

de parar la taula, de preparar les viandes; que el vostre pare, i la vostra mare, també, s'han esforçat a treballar per poder comprar les coses que us posen a taula. I dius: «Això és un esforç? Això és feixuc?» No, no, aquest tipus d'esforç el fan amb il·lusió, el fan amb afecte, el fan amb amor, i cap de les vostres mares o cap de les persones que us cuiden pensaria que això és una cosa feixuga, que és un treball, que és un esforç. No, és una cosa que fan, i esperen que vosaltres els correspongueu amb un petó, amb una sèrie de coses.

Vosaltres esteu en una edat en què recolliu els esforços de moltíssima gent, però també heu de donar. En el món ja veureu, segur que ja ho heu vist, que difícilment et donen res si no dones. És una correlació: es porten amb mi tal com jo em porto, em donen el que dono... Tot està relacionat. La societat, la vostra família, els polítics..., hi ha tota una cadena de gent, un sistema de coses, que s'esforcen per vosaltres. I vosaltres ho heu d'agrar. Com? També amb el vostre esforç: estudiant, sent tolerants, preparant-vos per ser uns ciutadans de..., ja en sou, de ciutadans, però per ser uns ciutadans capaços de venir aquí ja no solament com a invitats, sinó com a polítics, per gestionar els assumptes que ens afecten a tots nosaltres.

És a dir que no sempre el treball és un esforç. I si després d'esforçar-vos no assoliu un èxit, o el que la gent entén per èxit, tampoc no us preocupeu, perquè l'esforç és una cosa que ja dignifica des del mateix moment que es fa i segur que ens fa créixer per dintre. Tot esforç és positiu.

I, ja per acabar, us he dit abans que jo represento aquí 200.000 nens de 132 països de tots cinc continents, i he dit una petita cosa que deueu haver captat: que no són exactament com vosaltres. I no són exactament com vosaltres perquè molts d'aquests nens, primer, necessiten un esforç especial de la societat, que jo represento, correcte? No són com vosaltres, perquè són nens que si no féssim l'esforç de..., no tindrien un ambient d'estimació, ningú que els cuidés, ningú que els digués: «Porta't bé; no prenguis mal; fes això, fes allò altre; si agafes l'autobús, posa't darrere, que és millor que davant», aquest tipus de coses. Aquests nens, en aquest aspecte, no reben aquest esforç social traduït en termes d'amor, d'estimació i d'afecte. I la nostra

tasca, el nostre esforç, és que el puguin rebre, és que els puguem donar el que les circumstàncies de cadascú potser no han fet possible d'una forma natural. Ens esforcem amb molta il·lusió, amb moltes ganes, i ens seguirem esforçant sempre perquè aquests nens tinguin el que teniu vosaltres i puguin tenir aquestes cares de felicitat.

I després de pregar-vos un últim esforç, que estic segur que fareu, escoltar amb atenció i respecte els vostres companys, m'atreviria a demanar per a tots aquests nens, aquests 200.000 i escaig nens de tots cinc continents, un aplaudiment, a veure si amb el nostre esforç els arriba una onada d'estimació, d'amor, i es pot arribar a sentir allà. Així que us prego un aplaudiment per a tots aquests nens que no són aquí. Gràcies.

(Aplaudiments.)

El moderador

Tot plegat, arriba el moment d'escoltar-vos a vosaltres. Veniu des de les comarques de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, i veniu cinc representants, un per cada escola de les que són aquí. Així que començarem a escoltar les vostres ponències.

I comencem amb la Noemí Haro, que ve del CEIP Palma de Mallorca, de Barcelona, i el títol de la seva ponència és: «Ho aconseguiré, ho tornaré a fer».

Moltes gràcies, Noemí.

Noemí Haro

Som la classe de cinquè del CEIP Palma de Mallorca. Jo em dic Noemí Haro Massó. Quan la nostra professora, Maria, ens va presentar aquest material per treballar-lo i vam veure que es tractava de l'esforç, vam decidir utilitzar el temps d'ensenyaments alternatius per fer-ho. A la professora de religió catòlica també li va agradar el tema i va decidir treballar-lo ella també a la seva classe. Aquest tema ens ha costat, però ha estat agradable treballar-lo, perquè hem fet coses que no ens havíem plantejat.

Hem après que al principi, quan no saps una cosa, sembla que sigui difícil, però que si seguim esforçant-nos-hi veiem que no ho és tant, i que per aconseguir la majoria de les coses que volem hem de ser constants.

Els bons hàbits són els que costen més d'adquirir i són en els que ens hem d'esforçar més. Per exemple: parlar en veu baixa, no dir paraulotes, ser autònoms, resoldre els nostres conflictes de forma pacífica i reciclar. També hem d'esforçar-nos a esmorzar de forma equilibrada cada dia; és a dir, no podem prendre un got de llet per esmorzar. Les frases «no puc», «no ho ser fer» i «no em surt» les hem de treure del nostre pensament i canviar-les per «ho aconseguiré», «no passa res si primer no em surt» i «ho tornaré a fer».

Vam llegir a *La Vanguardia* una entrevista que havien fet a un senyor que no podia moure's de coll en avall, i deia que ell ja havia aconseguit tot el que s'havia proposat. I ens vam adonar que si ell ho havia aconseguit, nosaltres, que estem sans i ens podem moure, encara més.

Hem de saber reconèixer les coses que fem malament per poder millorar. Les coses que costen de fer són les que ens ensenyen més. A vegades no són divertides, però les hem de fer.

Vam escriure en un full tres objectius que volíem aconseguir en la nostra vida i el vam decorar com si fos un quadre, i el tenim penjat a les nostres habitacions, de manera que quan no tenim ganes d'estudiar el llegim i reflexionem, i això ens ha ajudat a seguir estudiant.

Gràcies a totes les persones que es dediquen a fer aquests tipus de materials.

(Aplaudiments.)

El moderador

Moltes gràcies, Noemí. Després de la Noemí, arriba el moment que ens parli el Sergio Cabanellas, de l'Escola Sagrada Família, de Girona, que ens parlarà sobre «L'esforç, una constant en la nostra vida».

Endavant, Sergio.

Sergio Cabanellas

El meu nom és Sergi Cabanellas i avui sóc aquí en representació de l'Escola Sagrada Família, de Girona. Abans de començar, vull donar, en primer lloc i en nom de tots i totes, les gràcies a Aldees Infantils SOS i a les nostres mestres per haver-nos donat la possibilitat de treballar el llibret *Esforçar-se és divertir* i agrair-vos l'oportunitat de ser avui aquí al Parlament de Catalunya i deixar-me dir unes paraules sobre l'esforç.

Aquest escrit ha estat fruit del treball d'unes activitats i l'anàlisi de diferents situacions fetes a les nostres aules. Us hem de dir que ens ha estat difícil resumir tot el que us voldríem fer arribar, ja que han estat moltes les idees sorgides.

Tots hem arribat a la conclusió que l'esforç és una constant en la nostra vida, que hi és present des que naixem fins a la mort. El fet de néixer suposa un esforç, tant per part de la mare com del nen, que ha d'esforçar-se per plorar i omplir els seus pulmons d'aire per respirar; les primeres passes, les primeres paraules o aprendre a llegir i escriure, fins a arribar a l'adolescència, en què l'afany de superació, el desig d'agradar als altres, la competitivitat en l'esport i a classe o les relacions amb pares i mestres exigeixen un esforç diari. En aquesta etapa es volen tenir bons amics, creure que trobaràs una ajuda sempre que la necessitis i que tu també pots ajudar els altres, i, sobretot, si t'equivoques, rectifica. Quan arribem a la maduresa, la vida, més que mai, et reclama que t'esforcis. Has de treballar dur a la feina, i si tens família, com a pare o mare, t'has d'esforçar per donar el millor als teus fills, i el millor que els pots donar és el teu exemple. I en els últims anys de la vida la gent gran s'ha d'esforçar a caminar, encara que les cames costin de moure, i a menjar sa per cuidar-se i viure el màxim de temps possible.

Nosaltres som aquí avui per representar els nens i les nenes de Catalunya, com ho fan els nostres diputats i diputades en aquest Parlament, que treballen per millorar Catalunya. Nosaltres també hi poden contribuir si posem confiança en el futur i ens esforcem en petites coses, com:

Reciclar per cuidar el món on vivim. Els nostres avantpassats ens l'han deixat, és com un préstec, i l'hem de traspasar. Per tant, no hem de fer-ne un abús. Depèn de tots

nosaltres que siguem amics de la natura, que no li fem mal, que no l'embrutem i que la conservem per a noves generacions.

Fer esport i superar-nos a nosaltres mateixos. L'esport ens porta tant salut física com mental, fem amics competint i treballem en equip per aconseguir guanyar un partit. Guanyem o perdem, però al final podem dir: «Ho hem intentat junts.»

Obrir les mans i el cor als nens i les nenes que arriben d'altres països. A l'escola, durant el curs, arriben molts nens i nenes, de pell morena o blanca, de cabells negres o rossos, que resen al nostre Déu o a un altre. Però, en definitiva, són nens com tots nosaltres que han vingut d'altres països perquè els seus pares han vist un futur millor en el nostre país. És esforç nostre acollir-los i fer-los sentir ciutadans de Catalunya.

Respectar els més grans. Nosaltres som nens, però moltes vegades no pensem que un dia també serem grans. Hem d'aprendre de l'experiència dels nostres avis. Només els hem d'escoltar i acompanyar en l'últim tram de la vida. S'han de sentir valorats i estimats.

Cuidar els nostres carrers i barris, perquè és on naixem i creixem i on hem de desenvolupar la nostra vida.

L'esforç, per tant, ens ajuda a superar-nos com a persones i a aconseguir les nostres fites. Els grans avenços de la humanitat han estat gràcies als esforços de moltes persones que han supeditat els seus interessos a treballar pels altres.

Jo només tinc deu anys, i el dia de demà m'agradaria que em coneguessin per tot el que he fet gràcies a l'esforç que he posat a estudiar i a aprendre tot allò que pares i mestres m'han ensenyat.

Bon dia i gràcies.

(Aplaudiments.)

El moderador

Moltes gràcies a tu, Sergi. I ara la Montsant Guerrero, que ve del CEIP Beat Bonaventura Gran, de Riudoms, Tarragona, ens ve a explicar que «La vida és esforç».

Montserrat Guerrero

Un dia a l'escola va arribar una proposta d'Aldees Infantils SOS en què ens convidaven a treballar, entre altres coses, el valor de l'esforç. Als mestres els va semblar força interessant, i amb l'ajut del material que ens havien enviat vam començar la feina.

En principi, cada alumne va escollir un repte, que podia ser qualsevol cosa que ens suposés un esforç, des de rentar-se les dents, ajudar a casa o arreglar-se l'habitació fins a intentar competir sense fer trampes o controlar la violència. Això va ser com un preescalfament, ja que a continuació vam intentar assolir uns reptes més d'escola, com millorar l'estudi, la lletra o la presentació dels treballs.

No era fàcil, ja que els mestres ens havien deixat clar des del principi que no hi hauria cap premi final ni cap nota i que, en tot cas, el premi era la satisfacció de la pròpia superació. Al final, cadascun va dibuixar la seva superació en unes postals que vam enviar a l'organització.

Finalment, vam confeccionar uns murals on es mostraven els esforços i les superacions de les persones amb discapacitats. Vam agafar com a models els esportistes dels Jocs Paralímpics de Torí. Aquest va ser el treball que més ens va fer reflexionar, perquè vam comprovar el gran afany de superació i l'esforç gairebé sobrehumà que han de fer aquests esportistes.

Haviem començat admirant els esforços de famosos de la televisió o de la música, els quals ens semblaven herois, i ens trobàvem amb persones poc o gens conegudes que cada dia ens donaven una lliçó de voluntat. A més, vam començar a valorar els petits esforços de cada dia, els més difícils, als quals no donàvem cap importància.

Tot aquest treball m'ha fet pensar que per superar-se el primer que cal és esforç i que les coses que s'aconsegueixen sense esforç no tenen valor. Si t'hi has esforçat, ho

valores molt més. En la història hi ha hagut molta gent amb deficiències, físiques o psíquiques, que han aconseguit superar-se. En esports han tingut constància. Si no els ha sortit bé, ho han tornat a provar. Potser alguns de nosaltres a la primera ho hauríem deixat.

Però això no solament passa en els esports, també en altres coses. Jo conec una nena el braç de la qual s'acaba al colze. Ella fa natació i és molt ràpida, encara que algunes proves no les pot fer. Li agrada i ho fa. De vegades es tapa el braç amb la tovallola perquè no l'hi vegin, i crec que en part fa bé. Hi ha força gent com aquesta nena, no amb discapacitat al braç, pot ser amb discapacitat a la cama o en diferents parts del cos, però, malgrat tot, a ells també se'ls dóna una oportunitat.

Esforçar-te té una cosa: que no s'aconsegueix en un sol dia, es necessita molt de temps. Jo ho he provat tocant molta estona el piano. El que he fet és una cosa senzilla, però segur que la gent que ha hagut de superar una malaltia o la mort d'una persona estimada no diria que ha estat senzill. Sempre s'ha de mirar endavant i no pensar en el passat. També pots mirar el passat i veure com t'has superat.

Queden moltes coses en què poder-nos superar. La vida és molt llarga i encara ens queda molt per viure.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El moderador

Moltes gràcies a tu, Montsant, de Riudoms. I ara és el torn d'en David Garcia, en representació dels seus companys del CEIP Alpens, d'Alpens, Barcelona. La seva ponència es titula: «L'esforç val la pena».

David Garcia

L'esforç val la pena. Les coses no s'aconsegueixen sense esforç. Com diu l'avi, «no regalen res». Això es pot comprovar en molts casos de la vida quotidiana, encara que ens passi una mica per alt. Si volem que els pares ens comprin una joguina, una bicicleta, etcètera, segur que hem d'esforçar-nos a fer alguna cosa i complir la nostra

part del tracte. Quan volem aconseguir bones notes, hem d'estudiar; si volem guanyar un partit, hem d'entrenar, etcètera. Per tenir una bona relació amb els pares i els amics segur que moltes vegades hem de cedir en algunes coses, i hem d'esforçar-nos cada dia per mantenir aquesta bona relació.

Tots aquests casos són d'esforç individual, de cadascun de nosaltres, però també hi ha l'esforç col·lectiu. Un equip de futbol ben compenetrat farà un joc millor i més gols que si cada jugador va per les seves. Però per aconseguir-ho han d'entrenar moltes hores junts, passar disgustos i posar-se d'acord en jugades.

La nostra història és d'aquestes. Ens va passar a tots els de cinquè i sisè d'Alpens. Tenim el costum de sortir a caminar dos o tres dies la setmana pels voltants del nostre poble. Un dia volíem anar cap a la Masia del Graell, però a mig camí vàrem trobar una vaca amb el seu vedell. Ens va abordar, i nosaltres vam començar a córrer fins que va deixar de perseguir-nos. Havíem anat a parar a les Fontetes, que és a prop d'Alpens i és on neix la riera Gavarresa. Vàrem mirar al voltant i vàrem veure una barraca mig ensorrada. Només en quedaven les quatre parets de pedra.

Aquells dies treballàvem a l'escola els llibrets de SOS Aldees Infantils que parlaven de l'esforç. Ens vam proposar arreglar-la entre tots per poder anar-hi a jugar. Com que vam veure que seria una feina molt difícil per a nosaltres, vàrem fer una planificació del que havíem d'arreglar, quins dies hi aniríem, quins materials necessitaríem, a qui li demanaríem les coses, qui s'encarregaria de cada feina, etcètera.

De seguida es van presentar les dificultats. Al principi ens va costar molt baixar-hi, perquè el camí era molt costerut, però vàrem pensar que si l'arreglàvem bé ens quedaria molt «xula». Cada tarda anàvem a recollir puntes de pi per a bigues, brancada per a la teulada, palla per fer el jaç, fustes per a la porta, cordes per lligar, etcètera. Vam demanar algunes eines als pares, i algunes va ser molt difícil que ens les deixessin, perquè deien que ens faríem mal. El que més ens va costar va ser portar una biga de roure. Al final, la vam poder col·locar a la teulada. Poc a poc l'hem anat acabant.

Dintre la barraca, a la dreta, hi ha un banc i una taula; a la part de davant hi ha un finestró; al costat hi ha la menjadora, on hi ha instal·lada la pica de rentar-se les mans; en un racó vàrem fer lloc per fer foc sense perill i sempre tenint una galleda d'aigua preparada. Ja està acabada, però no ha estat gens fàcil.

Molts dies alguns de nosaltres no hi volíem anar perquè ens estimàvem més veure un programa de la tele, anar a jugar a futbol, etcètera. Altres deien que ja n'estaven cansats, que no valia la pena, però sempre hi havia algú que ens feia veure que ja faltava poc i que si havíem fet el molt no ens podíem desanimar per poc. Ara hi anem a jugar molts dies quan sortim de l'escola fins a les vuit i ens ho passem molt bé. Fins i tot hi anem a sopar i ens hi quedem a jugar amb lots.

Un dia vàrem fer la inauguració. Vam convidar els de tercer i quart i alguns de més petits. Vam veure Fantes i vam menjar galetes. Li hem posat de nom la Barraca de la Mula, perquè un tallador que havia anat a ròssec ens va dir que allà hi havia tancat la mula i el matxo.

Estem molt satisfets. Hem tingut dificultats, però les hem superat, sobretot perquè hem vist que amb un petit esforç de cadascú es poden aconseguir coses molt difícils. A més, aquesta experiència ens pot servir per a moltes situacions semblants quan siguem més grans. L'esforç de tots ha valgut la pena.

(Aplaudiments.)

El moderador

Moltes gràcies. Ja em convidareu a la barraca aquesta, eh? I acabem les ponències amb una titulada «El meu esforç, el nostre esforç», una ponència que ens presenta la Flàvia Babici, que ve del CEIP Doctor Serés, d'Alpicat, Lleida.

Endavant, Flàvia.

Flàvia Babici

El meu esforç, el nostre esforç. Estic aprenent a esforçar-me, a gaudir dels meus esforços. Ara fa prop de sis mesos a l'escola vàrem començar a parlar d'això del valor de l'esforç. Jo fins aleshores sempre havia sentit: «T'has d'esforçar.» Però, per què

esforçar-me, si ja estic bé com estic, tinc el que vull, no em fa falta res, i si necessito alguna cosa ho demano i ja està?

Però, és clar, les coses no són sempre tan senzilles com semblen. Hi ha molts motius que fan que ens haguem d'esforçar. En primer lloc, cal esforç per fer-me gran, per créixer com a persona. L'esforç fa que ens coneguem a nosaltres mateixos. Tots tenim unes capacitats que ens són donades, i cal que les acceptem i desenvolupem. Però és aquest esforç el que ens permetrà estirar al màxim aquestes capacitats.

Hem de planificar els nostres esforços; començar per petits objectius i a poc a poc anar augmentant el grau de dificultat, ja que si no podem assolir els nostres propòsits acabarem per avorrir-nos i abandonarem. El nostre esforç ha de ser constant, hi hem d'insistir, no val esforçar-nos un dia i ja està, sinó que com més temps hi dediquem cada cop ens costarà menys i, al final, acabarà per no costar-nos gens.

Si ajuntem els nostres petits esforços, podem aconseguir molt. Moltes vegades pensem que el nostre esforç no servirà de res. Però no hem de pensar així. Si tothom pensés d'aquesta manera, no arribaríem enlloc. En canvi, si ajuntem els esforços de tots, podrem aconseguir coses veritablement importants. I ho hem vist. De tot això, en tenim la prova.

L'esforç ens ha fet créixer. Ara em conec una mica més, sé en quines coses sóc més bona i en quines fallo una mica, i, per tant, en quins aspectes he d'esforçar-me més per millorar. Vaig començar per fer petits esforços: posar ordre a les meves coses, fer els deures cada dia o ajudar els pares en les feines de casa. I això no ha estat treball d'un sol dia, sinó que és una feina diària, i al final em sento orgullosa que cada dia la meva habitació estigui endreçada; en aquest moment del curs, ja tot aprovat; els pares i professors, orgullosos de mi i del meu esforç.

També he fet l'esforç individual de reciclar almenys tres envasos diaris. Doncs bé, m'he adonat que aquest petit esforç personal, unit al de tots els companys de la classe, ha acabat per donar un fruit molt més gran que no el que es pot aconseguir individualment.

Tinc onze anys i m'esforço. Aquest hauria de ser el pensament de tots els nens i les nenes de la nostra edat. Fem entre tots que aquest esforç ens faci créixer a tots com a persones i ens ajudi a aconseguir els nostres reptes.

(Aplaudiments.)

El moderador

Moltes gràcies, Flàvia. Aquestes han estat les vostres conclusions. Es nota que hi heu treballat molt i molt. Moltes gràcies per aquest esforç que heu fet donant voltes a aquest tema i per fer-nos descobrir el que ens heu explicat.

Moltes gràcies també a la gent d'Aldees Infantils SOS, que són els qui any rere any ens proposen que reflexionem sobre diversos valors, i al Parlament de Catalunya per obrir-nos la porta d'aquest espai tan important i on es prenen tantes decisions.

Estem a punt d'acabar, però aquí, a l'hemicicle del Parlament, les sessions no acaben fins que el cap de tot plegat, el *jefe*, podríem dir-ne, el president del Parlament, el molt honorable senyor Ernest Benach, no posa el punt i final. Així que li cedim la paraula perquè clogui aquest acte.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, és el moment de cloure l'acte. I per fer-ho, jo, en primer lloc, i abans de res, voldria dir-vos, Noemí, Sergio, Montsant, David i Flàvia, que ho heu fet molt bé; molt bé, de debò. Sabeu que aquí és on els diputats i les diputades fan lleis, controlen el Govern, parlen, s'expressen, intenten convèncer els altres i exposen argumentacions, i és el que heu fet vosaltres avui. De veritat que ho heu fet molt bé.

També vull felicitar Aldees Infantils SOS, que any rere anys impulsa aquest projecte educatiu, que, com hem dit abans, arriba a la vuitena edició. Vol dir que la tasca solidària que es du a terme amb els infants dóna els seus fruits.

Mireu, la feina que fan els governs és molt important per resoldre les desigualtats en el món, però no és suficient, no n'hi ha prou. És molt necessària també la feina que

fan entitats i altres institucions, com l'exemple d'Aldees Infantils, per descomptat. I no sé si heu sentit mai parlar de la societat civil. La societat civil és això, les entitats. Segur que als vostres pobles, als vostres barris, n'hi ha. Aquesta feina que fa aquesta societat és molt important, precisament, per poder resoldre aquestes injustícies que es donen en el món.

Deixeu-me dir una altra cosa, i aquesta és important, també: jo vull destacar avui aquí, i per a nosaltres és un motiu d'orgull, que Catalunya encapçali un any més el rànquing de participació en aquest projecte educatiu, que es fa a tot l'Estat. És motiu d'orgull i també és un símptoma clar que Catalunya té un esperit solidari molt arrelat, que, per dir-ho d'alguna manera, és una mica marca de la casa, que no deixa de ser una marca del país. Catalunya és un país solidari, i això està molt bé.

Posats a felicitar, deixeu-me també que felicitï totes les escoles que enguany s'han adherit a aquest projecte, que són gairebé nou-centes, i Déu n'hi do!, no està gens malament. I també vull fer un agraïment especial als cinc centres que avui heu vingut al Parlament per exposar els vostres treballs.

Penseu que el lloc on esteu asseguts i assegudes és un lloc molt important. Mireu, jo només us diré una cosa: quan jo tenia la vostra edat, i jo no sóc molt gran, no podia fer el que feu vosaltres. Sabeu per què? Doncs perquè estava prohibit. El Parlament no existia. Fins i tot, no es podia ni parlar en català. Fixeu-vos, doncs, com han canviat les coses, i vosaltres avui esteu asseguts aquí, que és el lloc més important, des del punt de vista polític, del país. Per tant, aquest dia és un dia per recordar quan sigueu grans. Si no és per altres motius, que un dia algú de vosaltres pugui arribar a ser diputat o diputada, que també estaria molt bé, recordareu que un dia vau seure aquí i que vau poder tenir aquesta experiència.

És per això que jo també estic molt content, perquè us heu portat molt bé, i, per tant, heu estat uns magnífics representants i heu estat a l'alçada de la història i del pes simbòlic que té aquest saló.

Abans us deia que és molt important el treball que fa Aldees Infantils, i en aquest sentit jo crec que tots vosaltres, nois i noies, xiquets i xiquetes, hauríeu d'animar-vos també a assumir aquest repte.

Mireu, segur que ho heu sentit per la tele, que ho heu sentit en algun lloc, que ho heu llegit, fins i tot: estem en un món que és cada vegada més globalitzat. Sabeu què vol dir un món globalitzat? Sabeu què vol dir això de la globalització? És una paraula complicada, però, oi que l'heu sentida? Perquè és la realitat! Doncs bé, el món global, què vol dir? Vol dir que el que passa en altres parts del món cada vegada ens toca de més a prop.

Només us en posaré un exemple. N'hi ha molts més, però només us en posaré un. Fixeu-vos en l'allau de persones que han de marxar del seu país, que han de fugir del seu país perquè no troben feina, perquè no tenen diners per menjar, perquè no poden anar al metge, perquè ni tan sols poden portar els seus fills a les escoles. Això és un fenomen que passa en molts països, que és global i que ens afecta, també. Per tant, és molt important que sigueu conscients, que sapigueu, que en el món hi ha problemes que hem de resoldre. Nosaltres també els hem de resoldre, encara que siguin problemes del món.

Plantejo una altra pregunta, a veure si ho sabeu: sabeu quants nois i noies com vosaltres, exactament com vosaltres, treballen en feines perilloses en tot el món? «Treballar» vol dir treballar i vol dir fer feines que són perilloses: a la mina, fent armament, fent coses que no han de fer els nens i les nenes, els xiquets i les xiquetes. Sabeu quants n'hi ha, en tot el món? Doncs mireu, ara aquí som 130 persones, d'acord?, 130. Multipliqueu això per 1 milió. Us imagineu 1 milió de sales com aquestes? Doncs són 130 milions, els xiquets i les xiquetes de tot el món que fan feines perilloses. Fixeu-vos que n'és, d'injust! Oi que sí?

Amb això el que us vull dir, bàsicament, és que no us podeu desentendre del que passa al vostre voltant. És important que sigueu inquiets, que sigueu curiosos, que sapigueu què passa al vostre entorn i, sobretot, que sigueu responsables amb tot allò que us envolta. De feina n'hi ha moltíssima per fer, i l'objectiu aquest de tenir una

societat més justa, un món millor, no és un objectiu fàcil, però ens hi hem d'implicar tots plegats.

Vosaltres ho heu de fer, en primera instància, com ho feu: estudiant i aprenent. I fixeuvos que dic «estudiant» i «aprenent», perquè estudiar i aprendre no és el mateix. Estudiant s'aprèn molt, per descomptat, i és la vostra primera feina, però també es pot aprendre d'altres coses. Per exemple, avui, venint aquí, heu après coses que no heu d'estudiar. O, per exemple, amb les coses que us expliquen els pares i els avis, les mares i les àvies, per descomptat que també podeu aprendre coses que no heu d'estudiar. Per tant, aquesta capacitat per aprendre és molt important.

Tot això, aquest aprenentatge, aquest estudi, ha de ser una constant al llarg de la vostra vida. Jo hi insisteixo molt: a l'escola sobretot, però no solament a l'escola; també amb els pares, amb els amics. I més endavant haureu de treballar, quan en tingueu l'edat. I quan hagueu de treballar i mentre hagueu d'estudiar, hi ha una cosa que és allò de què heu parlat avui, que és l'esforç, el valor de l'esforç, perquè l'esforç és un valor, i «valor» vol dir que és una cosa bona, que és una cosa important.

Què és, l'esforç? L'esforç és la capacitat, per exemple, per treballar i per aprendre; que no ens faci mandra, que no us faci mandra, saber, per exemple, què passa en el vostre país, què passa en el món. Només així, si sabem què hi passa, podrem intentar millorar-lo. Sempre hi haurà un moment per divertir-se, una cosa no treu l'altra; només faltaria! I, a més a més, penseu una altra cosa: l'esforç és poc agraït, segurament, de vegades, és poc agraït, però, al mateix temps, és la clau per fer les coses ben fetes.

I acabo de seguida, però vull dir-vos una altra cosa: hi ha molta gent que ha escrit i gent que ha cantat i que ha fet cançons sobre el valor de les petites coses. Deixeu-me traslladar el valor de les petites coses i barrejar-lo amb el valor de l'esforç. Justament en aquelles petites coses que són fàcils de fer però que representen un gran esforç és a vegades on hi ha la clau de tot plegat. Per exemple, què és més fàcil: veure la televisió o estudiar? (*Remor de veus.*) Veure la tele, per descomptat. En

canvi, l'esforç que representa en un determinat moment estudiar, perquè tenim exàmens i perquè hem d'aprovar el que hem d'aprovar, és evident que és molt important. I la tele ja la podrem veure, però hem de fer l'esforç en aquell moment. O, per exemple, què és més fàcil en un determinat moment: jugar amb la Game Boy o amb la PlayStation o amb un joc d'aquests o llegir un llibre? (*Remor de veus.*) Doncs és molt important, saber fer l'esforç de llegir un llibre!, posem per cas. O després de dinar o després de sopar, rentar-se les dents, «ostres, que n'és, de pesat!» O desparar taula, no deixar que ho facin els pares o els avis. Doncs aquestes coses que són tan fàcils representen un esforç molt important. I, per tant, en aquest sentit, jo penso que és molt important que sigueu capaços de fer aquest esforç, d'assumir el valor de l'esforç, perquè a la llarga de segur que ho agraireu, ja ho veureu.

Per tant –i ara sí que acabo–, la vostra contribució, la que heu fet avui aquí, però sobretot la que heu de fer cada dia, cada dia i cada dia, la de tots plegats, és el que ens permetrà un dia gaudir d'aquest país més lliure que volem i d'un món que sigui més just i més lliure. Vosaltres hi teniu moltes coses a dir, moltes coses a fer, us queden molts anys per endavant. Per tant, que tingueu molta sort i que sigueu molt feliços.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

Vosaltres sabeu que quan es fa una sessió al Parlament, quan comença la sessió, es diu: «Comença la sessió», i quan s'acaba la sessió es diu una altra frase. Doncs com que hem fet una sessió al Parlament, fem-ho ben fet: s'aixeca la sessió. Ens podem aixecar i podem marxar.